

Oblida'm!

Un relat de: [yesterday](#)

Enhorabona, vida.

Enhorabona perquè encara que ja no estiguem junts, ni ens agradem ni estiguem enamorats, has aconseguit continuar amb tot això.

Sí, gràcies, perquè de fet ja ho havia oblidat. I qui millor que tu per a tornar a recordar-me tot el que vaig passar al teu costat?

Sí, gràcies perquè vaig aconseguir oblidar-te, esborrar-te de la meva vida, eliminar-te del meu cap i convertir-te en un record; i què vas fer tu? Tornar.

Cada cop que tornis em faràs mal, vida.

Però bé potser m'ho mereixo, no? Ho dic perquè vaig ser jo la que va decidir acabar amb tot això, oi?

Potser per això has decidit envair-me i destrossar el meu present, el present que he anat construint durant aquests tres mesos.

D'acord, ho vaig permetre durant un any. Vaig permetre que em fessis sentir com un objecte, perquè a la fi, era el teu objecte. Sí, també és cert que al cap d'un any vaig obrir els ulls i em vaig adonar que era algo més que un simple objecte.

Entenc que des d'aquell maleït vuit de juliol m'odiïs per haver-te deixa't d'estimar. Sí, vida, et vaig fer creure que ja no t'estimava. Però saps què? Simplement em vaig adonar que ja no volia ser el teu objecte, i això no volia dir que ja no t'estimés, vida.

Darrerament, el fet d'haver obert els ulls gràcies a ell, és el que et va impulsar a odiar-me, oi? Sí, se que costa de reconèixer.

Vida, et vaig fer molt mal deixant-te per ell i ara m'ho pagues. Ho sé. Sé que amb la meva millor amiga em faràs mal. Has sabut escollir la persona adient per a fer-me més mal, vida.

Certament, no crec que tingui res més a dir-te.

Ho sento si et vaig desgraciar la vida aquell vuit de juliol, però si us plau, no ho facis tu ara. Deixa'm ser feliç.

Ara que per fi ho havia aconseguit.